

ՄԱԿԱՐ ԱՐԵՂԱ ՇՈՎԱՆՆԻՍՅԱՆԻ ՔԱՐՈՁԸ՝ ԽՈՍԿԱԾ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ

(1 նոյեմբերի, կիրակի, 1998 թ.)

*«Ոյր գուցէ՛ տացի նմա, եւ ոյր ոչն
գուցէ, եւ գոր կարծէն թէ ունիցի՛
բարձցի ի նմանէ»:*

*«Ով որ ունի, նրան պիտի տրվի, իսկ
ով որ չունի, և այն, ինչ որ նա կարծում
է, թե ունի, պիտի վերցվի նրանից»:*

(ԴՈՒԿԱՄ Ը 18)

«Յանուն Հօր եւ Որդոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամեն»:

Ով որ ունի, նրան պիտի տրվի, իսկ ով որ չունի, թեև նա կարծի, որ ունի, նրանից պիտի վերցվի:

Սիրելի հավատացյալներ, ահավասիկ այս հրաշալի, քայց միևնույն ժամանակ մի քիչ տարօրինակ խոսքերը վերցվել են այսօրվա Ավետարանից՝ Դուկասոս Ավետարան 8-րդ գլուխ, 18-րդ համար: Աստծո՛ւ մեր Տիրոջ՝ Հիսուս Զրիստոսի մարմնացումը խորքի մեջ ուրիշ նպատակ չուներ, եթե ոչ մարդկային հոգու վերակերտումն ու վերաշինությունը, այսինքն՝ փրկագործությունը: Եվ այդ փրկագործությունը մեզանից յուրաքանչյուրը կարող է ունենալ իր կյանքում, իր հոգու ակամոջները լավ բացելով դեպի Աստծո խոսքը, լսելով այդ խոսքը և իր կյանքի ընթացքին գործնականի վերածելով: Եվ Հիսուս իր առաքելության երեք տարիների ընթացքին հաճախ քարոզներ խոսեց մարդկանց հետ: Հավաքում էր ժողովուրդին, խոսում նրանց հետ, որպեսզի քացի նրանց հոգիները, ցանի այնտեղ Աստծո խոսքը: Եվ, ահավասիկ, Դուկասոս Ավետարանից ավանդված այս հրաշալի տողերը առիթ են տալիս մեզ մտածելու, թե ինչ էր ուզում ասել Հիսուս, երբ ասաց. «ով որ ունի, նրան պիտի տրվի»: Արդյոք ինչի՞ մասին է խոսքը, ի՞նչ ունեցվածքի՞ հարստությա՞ն մասին է խոսքը, դրամի՞ մասին է խոսքը, կալվածքներ ունենալո՞ւ մասին է խոսքը, փառք և անուն ունենալո՞ւ մասին է խոսքը: Իհարկե՛ ոչ: Իմ արքայությունը, իմ թագավորությունը այս աշխարհից չէ (Հովհ. ԺԸ 36), հայտարարեց մեր Տեր Հիսուս Զրիստոս Իր քարոզներից մեկի մեջ: Ո՛չ որ կարող է Աստծո հետ լինել, ո՞չ որ կարող է Աստծո հասկանալ, եթե նա ինքն իր անձը չի հասկանում: Ուրեմն, «ով որ ունի». այստեղ «ուսմալ»-ը անձի ունենալու մասին է խոսքը, գիտակցություն ունենալու, անձնական կարողությունները ճանաչելու մասին է խոսքը: Շատ են մարդիկ, որոնք իրենց մասին մեծ կարծիք ունեն, շատ են մարդիկ, ովքեր կարծում են, թե իրենք ամեն ինչ ունեն, շատ են նաև մարդիկ, որոնք թվում է, թե իրենք արդեն ամեն ինչի հասել են: Ուրեմն՝ ով ունի կյանքը ինչպես ապրելու գիտակցությունը, նրան պիտի տրվի, իսկ ով որ չունի, թեև կարծում է, թե ունի, նրանից պիտի վերցվի: Ուրեմն ի՞նչ

պետք է ունենալ: Գիտակցություն ունենալ, համաձայն Պողոս առաքյալի խոսքերի, նշանակում է կյանքն ապրել երեք հիմնական զնդադարձերով՝ բարությանը, արդարությանը և ճշմարտությանը: Սկրտության ժամանակ քահանան հարցնում է կնքահորը. թե այս երեխան ի՞նչ է խնդրում, և նա պատասխանում է. «հավատ, հույս և սեր»: Երեք հիմնական ուղղություններ: Հավատքը խորհրդանշում է բարությունը: Բարությունն ինքնին հավատքն է, որովհետև հավատք՝ նշանակում է հավատալ Աստծո, ուղղություն վերցնել դեպի Աստված: Ահավասիկ, Աստված բարի է, ասում ենք, ուրեմն բարությունը աստվածային ներկայությունն է մեր մեջ, այն գիտակցությունն է, որ մենք պատկանում ենք Աստծո, Աստված կա մեր մեջ, և մենք Աստծո մեջ ենք: Հիսուս հայտարարեց, որ «Ես Աստծո մեջ եմ, Աստված կամ Հայրը Իմ մեջ և դուք Իմ մեջ կամ Հորը մեջ» (Հովհ. Ժ 38): Եվ երկրորդ՝ արդարությունը հույսն է, հուսականությունն է, եթե մենք հույս չունենանք մեր կյանքում, արդար չենք կարող լինել: Բոլոր խաբեբա մարդիկ, բոլոր նրանք, ովքեր կեղծում են, ասում են, խաբում են, առանց հույսի ապրող մարդիկ են, որովհետև խաբեությունը զայիս է հույսի պակասությունից: Ուրեմն հույսը մեր կյանքում քարզմանությունն է արդարության: Եվ երրորդ՝ ճշմարտությունն ամպայմանորեն պիտի թարգմանվեր որպես սիրո ներկայությունը մեր մեջ: «Ես իսկ եմ հարության և կեանք» (Հովհ. ԺԱ 25), - ասաց Քրիստոս, և ապա «Ես եմ ճանապարհը, Ես եմ ճշմարտությունը և Ես եմ Կյանքը»: Այսինքն, Ես այն ճշմարտությունն եմ, որով դուք պիտի հասնեք Կյանքին: Այն ճանապարհը, որ ձեզ դեպի Կյանք պիտի տանի, այդ Ես եմ: Եվ ի՞նչ է աստվածային Կյանքը, ի՞նչ է Աստծո տրված ճշմարտությունը, եթե ոչ՝ սիրո բյուրեղացումը մեր հոգիների մեջ: Ուրեմն ի՞նչ պետք է ունենալ, որպեսզի «առավել ևս մեզ տրվի» բարություն, արդարություն և ճշմարտություն, որոնք, ինչպես ասացի, հավատով հույսի և սիրո թարգմանությունն են մեր կյանքի մեջ: Եվ Պողոս առաքյալը շատ հրաշալի կերպով խոսում է այդ մասին Եփեսացիներին գրած իր նամակում, և որը մենք պետք է ընդունենք որպես ավարտ մեր այսօրվա խորհրդածության: Ի՞նչ է ասում. սնոտի խոսքերով թող ոչ ոք ձեզ չխաբի (Եփես. Ե 8), որովհետև դրա համար է, որ զայիս է Աստծո բարկությունը «անհնազանդության որդիներին» վրա: Դատարկաբանությունը Աստծո բարկությունն է բերում մեզ վրա: Ուրեմն նրանց մասնակից մի՛ եղեք, որովհետև թեև մի ժամանակ խավար էիք, սակայն հիմա լույս եք: Ուրեմն ընթացեք ինչպես լույսի որդիներ, որովհետև լույսի պտուղը բարություն է, արդարություն է և ճշմարտություն:

Սիրելի հավատացյալներ, ահավասիկ այս Սուրբ Պատարագի այսօրվա խորհուրդը թող բոլորիս հոգիների և գիտակցության մեջ իրապես բարությանը ապրելու ուժականությունը պարզևի. արդարությանը հարաբերվելու մարդկանց հետ և միշտ ճշմարտությունը որոնելու ուժ տա մեզ: Առե՛ք ձեզ հետ բարություն, արդարություն և ճշմարտություն, տարե՛ք ձեր տները, որպեսզի Հիսուս Քրիստոսով Կյանք ունենանք ի փառս Ամենատուրք Երրորդության. այժմ և միշտ և հավիտյանս հավիտենից. ամեն: